

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13562/2025
17.09.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина, Јасмине Стаменковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Херцег, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1331/25 од 24.06.2025. године, у седници одржаној 17.09.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1331/25 од 24.06.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1331/25 од 24.06.2025. године, потврђена је пресуда Основног суда у Новом Саду П 4663/23 од 27.03.2025. године којом је обавезан тужени да тужиљи исплати износ од 856.189,52 динара са законском затезном каматом од 27.03.2025. године до исплате. Утврђено је да је тужени стекао право својине у 8/24 дела на парцелама број ..., површине 181 м², ... површине 27 м² и ... површине 66 м², све уписане у КО ..., који се води код РГЗ Служба за катастар непокретности Нови Сад 3, у листу непокретности ..., те је тужиља дужна трпи да се тужени са тим правом упише код надлежне службе након правноснажности пресуде и обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 310.778,30 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбе члана 404. ЗПП.

Чланом 404. ставом 1. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11...10/23) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о

дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Према становишту нижестепених судова, тужила као ранији власник има право на одговарајућу накнаду у висини износа тржишне вредности предметне непокретности, утврђеној из налаза и мишљења судског вештака, који је претворен у јавну саобраћајницу – улицу и користи се за саобраћај неограниченог броја лица. У конкретном случају ради се о фактичкој експропријацији, због чега је тужила онемогућена да користи овај део парцеле, а како јој није исплаћена накнада, сходно члану 1. Протокола бр. 1 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода и члану 58. Устава Републике Србије, досуђена јој је тражена накнада као посебан вид заштите права на имовину.

О захтеву тужиоца нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивао о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, ни у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. а ревизијом се неосновано указује на другачију одлуку суда, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став. Из наведеног следи да не постоји неуједначеност судске праксе на начин на који се то указује ревизијом. Ревизијским наводима указује се, по схватању ревидента, на погрешну примену материјалног права од стране нижестепених судова, што само по себи није разлог за изузетну дозвољеност ревизије. Поред тога, тужени није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих произилази закључак о различитом одлучивању у истој или сличној чињенично правној ситуацији.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. става 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је установио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 13.06.2023. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 856.189,52 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. става 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић